

РЕФОРМУВАННЯ КРИМІНАЛЬНОЇ ЮСТИЦІЇ: ПЛЮСИ ТА МІНУСИ

М.І. Карпенко

*кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри кримінального
права та процесу*

ВНЗ «Національна академія управління»

М.В. Самойлов

*студент 4 курсу юридичного факультету
ВНЗ «Національна академія управління»*

Постановка проблеми. Після розпаду СРСР і проголошення незалежності України розпочався період інтенсивного реформування органів кримінальної юстиції та кримінального процесуального законодавства. Зокрема, 20.12.1990 року Верховною Радою України було прийнято Закон «Про міліцію». Згодом були прийняті закони України «Про прокуратуру» (05.11.1991 р.), «Про оперативно-розшукову діяльність» (18.02.1992 р.), «Про Службу безпеки України» (25.03.1992 р.), «Про статус суддів» (15.12.1992 р.), «Про адвокатуру» (19.12.1992 р.), «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» (23.12.1993 р.). Ці закони визначили основи організації та діяльності органів дізнання, прокуратури і суду [8, с. 83]. Протягом 20-ти останніх років до них вносились різноманітні зміни та доповнення, але майже докорінно було змінено лише Закон України «Про статус суддів», який нині не є чинним, а набрав чинності Закон України «Про судоустрій і статус суддів» (7.07.2010 р.), який визначає правові засади організації судової влади та здійснення правосуддя в Україні з метою захисту прав, свобод та законних інтересів людини і громадянина, прав та законних інтересів юридичних осіб, інтересів держави на засадах верховенства права, визначає систему судів загальної юрисдикції, статус професійного судді, народного засідателя, присяжного та ін. [1]. Та Закон України «Про адвокатуру», на зміну якому було прийнято Закон України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» (5.07.2012 р.), який набрав чинності 20 листопада 2012 р., що визначає правові засади організації і діяльності адвокатури та здійснення адвокатської діяльності в Україні [2].

Нині реформа кримінальної юстиції продовжується, яка одним із пріоритетних напрямів визначила захист прав і свобод людини та громадянина [9, с. 115]. Результатом цього стало прийняття 13 квітня 2012 р. Верховною Радою України Кримінального процесуального кодексу України та Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийнят-

тям Кримінального процесуального кодексу України», які набрали чинності 20 листопада 2012 р.

Важливість прийняття нового Кримінального процесуального кодексу України відображено у висловлюваннях Президента України та інших представників органів державної влади. Зокрема, Президент України позитивно оцінив новий закон і сказав, що це – історичний крок на шляху до побудови демократичної держави [12]. Варто також приєднатися до думки Сергія Ківалова, який говорить: «Кримінальний процесуальний кодекс, прийнятий Верховною Радою, – найважливіший документ для кримінальної юстиції та є великим кроком влади в справі модернізації правової системи України. Новий КПК відображає європейські стандарти та європейську філософію розслідування й судового розгляду кримінальних справ [12]. Колишній спікер українського парламенту Володимир Литвин стверджує, що новий КПК України має «суттєві позитивні моменти» і здатний позитивним чином відбитися на взаєминах українських громадян з правоохоронною системою. Він вважає, що завдяки новому закону українська система буде не «каральним органом», а системою, що захищає права людини і громадянина в Україні [16]. Олександр Лавринович зазначив: «Це зміна правової культури суспільства, зміна самосвідомості прокурорів, слідчих, суддів, це зміна свідомості громадян [17].

Звичайно, новий Кримінальний процесуальний кодекс України – це той крок до європейських стандартів, якого ми так чекали в процесі реформування кримінальної юстиції. Основною ідеєю КПК 2012 року є трансформування кримінального провадження із засобу боротьби зі злочинністю у механізм захисту особи, суспільства та держави, які зазнали шкоди у результаті кримінального правопорушення та якнайшвидшого та найефективнішого відновлення порушених кримінальним злочином прав [10, с. 80]. Не потрібно також забувати, що для того, щоб новий КПК запрацював, необхідно прийняти інші супутні закони, які будуть відповідати нормам нового закону і разом утворять сукупність норм без яких сучасна демократична держава не може обійтись.

Метою статті є аналіз норм Кримінально-процесуального кодексу України 1960 року та Кримінального процесуального кодексу України 2012 року з точки зору їхнього порівняння і визначення плюсів та мінусів нового Закону.

Основні результати дослідження. Нині між науковцями та практиками в галузі кримінального процесуального права існує дискусія: одні говорять, що новий КПК має більше плюсів, ніж мінусів, інші – навпаки. Для того, щоб розібратися в цьому питанні пропонуємо аналіз Кримінального процесуального кодексу України 2012 року з точки зору позитивного та негативного.

Плюси Кримінального процесуального кодексу України:

1. Скасування стадії порушення кримінальної справи.

Статтею 214 Кримінального процесуального кодексу України передбачено спрощену процедуру початку досудового розслідування шляхом внесення слідчим чи прокурором протягом 24 годин відомостей, викладених у заяві чи повідомленні про кримінальне правопорушення до Єдиного реєстру досу-

дових розслідувань, яка виключає можливість накопичення великої кількості скарг і звернень громадян, а саме дослідча перевірка, порушення чи відмова в порушенні кримінальної справи [10, с. 82]. Введення Єдиного реєстру істотно полегшить життя слідчим, спростивши усталену бюрократичну процедуру [12], та забезпечить в повному обсязі право громадянина на звернення до правоохоронних органів, унеможливить відмову в реєстрації його звернення.

2. Оцінка доказів.

Вперше в історії вітчизняного кримінального провадження принципово зникла проблема жорстокого поводження правоохоронців із підозрюваними. Тепер будь-які показання, отримані не в суді, не є доказами. Суд зможе ґрунтувати свої висновки виключно на основі тих показань, які він безпосередньо отримав від сторін кримінального провадження в судовому засіданні [13; 10, с. 86]. Як результат зникає необхідність катувати особу, застосовувати до неї насильство, тобто допитувати її в заборонений законом спосіб.

3. Скорочення строків тримання під вартою.

Відповідно до ч. 2 ст. 197 Кримінального процесуального кодексу України сукупний строк тримання під вартою підозрюваного, обвинуваченого під час досудового розслідування не повинен перевищувати:

- 1) шести місяців – у кримінальному провадженні щодо злочинів невеликої або середньої тяжкості;
- 2) дванадцяти місяців – у кримінальному провадженні щодо тяжких або особливо тяжких злочинів [4, с. 110].

4. Кримінальні проступки як вид кримінального правопорушення.

Проаналізувавши новий Кримінальний процесуальний закон, варто зазначити, що систему кримінальних правопорушень складають злочини та кримінальні проступки. Згідно із ст. 215 КПК України 2012 року досудове розслідування злочинів здійснюється у формі досудового слідства, а кримінальних проступків – у формі дізнання в порядку, передбаченому КПК. Тобто кримінальними проступками будуть правопорушення невеликої тяжкості, які не несуть велику суспільну небезпеку, наприклад дрібна крадіжка або хуліганство. За такі види кримінальних правопорушень як основне покарання передбачатиметься штраф [12; 4, с. 120].

5. Запобіжні заходи.

Відповідно до ст. 165-2 Кримінально-процесуального кодексу України 1960 року на стадії досудового розслідування кримінальної справи запобіжний захід не пов'язаний з триманням під вартою, обирає орган дізнання, слідчий, прокурор. А згідно із ч. 4 ст. 176 Кримінального процесуального кодексу України 2012 р. запобіжні заходи застосовуються: під час досудового розслідування – слідчим суддею за клопотанням слідчого, погодженим з прокурором. Таким чином право застосовувати запобіжні заходи перейшло виключно до слідчих суддів, що дасть можливість значно підвищити рівень захисту учасників кримінального провадження [4, с. 94; 5, с. 99].

Важливим є те, що в зв'язку із прийняттям нового КПК було змінено та доповнено систему запобіжних заходів. Так, відповідно до ст. 149 Кримінально-процесуального кодексу України 1960 р. запобіжними заходами були: підписка

про невіїзд, особиста порука, порука громадської організації або трудового колективу, застава, взяття під варту, нагляд командування військової частини. Новий же КПК виключив з переліку запобіжних заходів підписку про невіїзд, поруку громадської організації або трудового колективу та нагляд командування військової частини, і в свою чергу доповнив систему запобіжних заходів особистим зобов'язанням та домашнім арештом, що є великим революційним кроком у реформуванні кримінального провадження [5, с. 90; 4, с. 94].

6. Збільшення кількості злочинів, за якими кримінальне провадження може бути розпочате лише у формі приватного обвинувачення.

На відміну від ст. 27 Кримінально-процесуального кодексу України 1960 р., де передбачено чотири злочини, за які могли притягнути до кримінальної відповідальності не інакше як за скаргою потерпілого (ст. 125, ч. 1 ст. 126, ч. 1 ст. 152, ст. 356 Кримінального кодексу України), в КПК 2012 р. кількість таких складів злочинів збільшено до 60. Позитивними наслідками цього є гарантування реальної можливості для особи самій захищати свої права, свободи та законні інтереси; зменшення навантаження на судову систему, тому що є підстави вважати, що кількість заяв про порушення справ приватного обвинувачення буде меншою, бо не всі із заявників визнаватимуть дії винних як такі, що заслуговують на кримінальне покарання; досудове врегулювання у формі угод в межах кримінального провадження; прояв тенденції до гуманізації українського кримінального судочинства [11].

Відповідно до ст. 477 Кримінального процесуального кодексу України 2012 р. кримінальним провадженням у формі приватного обвинувачення є провадження, яке може бути розпочате слідчим, прокурором лише на підставі заяви потерпілого щодо злочинів, передбачених: ч. 1 ст. 122, ст. 125, ч. 1 ст. 126, ч. 1 ст. 129, ст. 132, ч. 1 ст. 133, ч. 1 ст. 135, ч. 1 ст. 136, ч. 1 ст. 139, ч. 1 ст. 142, ст. 142, ст. 145, ч. 1 ст. 152, ст. 154, ч. 1 ст. 161, ч. 1 ст. 162, ч. 1 ст. 163, ч. 1 ст. 164, ч. 1 ст. 165, ч. 1 ст. 168, ч. 1 ст. 176, ч. 1 ст. 177, ст. 180, ст. 182, ч. 1 ст. 194, 195, ст. 197, ст. 203-1, ч. 1 ст. 206, ст. 219, ст. 229, ст. 231, ст. 232, ст. 232-1, ст. 232-2, ч. 1 ст. 355, ст. 356, ч. 1 ст. 361, ч. 1 ст. 362, ст. 364-1, ст. 365-1, ст. 365-2 Кримінального кодексу України. Та ч. 2 ст. 122, ч. 2 ст. 126, ст. 128, ч. 1 ст. 130, ч. 1 ст. 146, ч. 2 ст. 152, ч. 1 ст. 153, ч. 1 ст. 286, ч. 1 ст. 296, ч. 2 ст. 361, ч. 2 ст. 362 Кримінального кодексу України – якщо вони вчинені чоловіком (дружиною) потерпілого. Статтею 185 (крім крадіжки, вчиненої організованою групою), ст. 186 (крім грабежу, вчиненого організованою групою), ст. 189 (крім вимагання, вчиненого організованою групою, а також поєданого з насильством, небезпечним для життя чи здоров'я особи), ст. 190 (крім шахрайства, вчиненого організованою групою), ст. 191 (привласнення, розтрата майна або заволодіння ним шляхом зловживання службовим становищем, крім вчиненого організованою групою, або шкода від якого завдана державним інтересам), ст. 192 (заподіяння майнової шкоди шляхом обману або зловживання довірою), ч. 1 або ч. 2 ст. 289 (незаконне заволодіння транспортним засобом без особливо обтяжуючих обставин), ст. 357 (викрадення, привласнення, вимагання документів, штампів, печаток, заволодіння ними шляхом шахрайства чи зловживання службовим становищем або їх пошкодження) Кримінального

кодексу України – якщо вони вчинені чоловіком (дружиною) потерпілого, іншим близьким родичем чи членом сім'ї потерпілого, або якщо вони вчинені особою, яка щодо потерпілого була найманим працівником і завдала шкоду виключно власності потерпілого [4, с. 251-253].

7. Інститут угод в кримінальному провадженні.

Відповідно до ст. 468 Кримінального процесуального кодексу України 2012 р. у кримінальному провадженні можуть бути укладені такі види угод:

1) угода про примирення між потерпілим та підозрюваним чи обвинуваченим;

2) угода між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим про визнання винуватості [4, с. 245].

Цей інститут кримінального провадження дає змогу значно розвантажити органи досудового розслідування та судові органи.

8. Слідчий суддя – новий суб'єкт кримінального провадження.

Відповідно до п. 18 ч. 1 ст. 3 Кримінального процесуального кодексу України 2012 р. слідчий суддя – це суддя суду першої інстанції, до повноважень якого належить здійснення у порядку, передбаченому КПК України, судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні [4, с. 5]. У зв'язку з цим покращиться становище підприємців, які часто звертаються до органів прокуратури та суду із скаргою про свавілля з боку правоохоронних органів. Згідно з КПК України 1960 р. рішення про проведення обшуку в офісі приймалося слідчими органами та прокуратурою, а згідно нового КПК для цього необхідна санкція суду, враховуючи те, що слідчий і прокурор зобов'язані чітко обґрунтувати, з якою метою необхідно провести обшук, і вказати, що саме хочуть там знайти [18; 19; 10, с. 85].

9. Відсутність інституту додаткового розслідування.

У Кримінальному процесуальному кодексі України 2012 р. відсутня норма, яка б регулювала питання направлення кримінальної справи на додаткове розслідування. Відтепер суддя повинен оголосити обвинувальний вирок, або виправдувальний, який тягне за собою обов'язок суду звільнити обвинуваченого (підсудного) прямо в залі суду, якщо до нього були застосовані запобіжні заходи.

10. Процесуальний статус адвоката.

Відповідно до ст.ст. 46, 48 Кримінального процесуального кодексу України адвокат має право брати участь у проведенні допиту підозрюваного, обвинуваченого (підсудного) та інших процесуальних діяч, та бути залученим до участі в кримінальному провадженні в будь-який момент. Адвокат має право збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази – на противагу нинішньому «збирати відомості про факти, що можуть використовуватися як докази». Також адвоката наділено правом застосування технічних засобів без дозволу прокурора, слідчого, слідчого судді чи суду [20].

11. Суд присяжних у кримінальному провадженні.

Закономворцем при написанні нового КПК було враховано світову практику застосування інституту суду присяжних. Так, згідно із ч. 3 ст. 31 Кримінального процесуального кодексу України кримінальне провадження в

суді першої інстанції щодо злочинів, за вчинення яких передбачено довічне позбавлення волі, здійснюється колегіально судом у складі трьох професійних суддів, а за клопотанням обвинуваченого – судом присяжних у складі двох професійних суддів та трьох присяжних [4, с. 17].

Мінуси Кримінального процесуального кодексу України:

1. Запобіжний захід у вигляді застави.

Відповідно до ст. 13 Закону України «Про Державний бюджет України на 2012 рік» розмір мінімальної заробітної плати становить: з 1 жовтня – 1118 грн, з 1 грудня – 1134 грн. Відповідно до ч. 5 ст. 182 Кримінального процесуального кодексу України 2012 р. розмір застави визначається у таких межах:

1) щодо особи, підозрюваної чи обвинуваченої у вчиненні злочину невеликої або середньої тяжкості, – від одного до двадцяти розмірів мінімальної заробітної плати;

2) щодо особи, підозрюваної чи обвинуваченої у вчиненні тяжкого злочину, – від двадцяти до вісімдесяти розмірів мінімальної заробітної плати;

3) щодо особи, підозрюваної чи обвинуваченої у вчиненні особливо тяжкого злочину, – від вісімдесяти до трьохсот розмірів мінімальної заробітної плати [4, с. 98; 3].

Встановлення таких меж призводить до дискримінації населення. В разі, якщо особа матиме суму, передбачену законом, то до неї може бути застосований запобіжний захід у вигляді застави, а якщо не матиме, то – ні. Враховуючи вищесказане, варто зазначити, в нашій державі переважна більшість населення знаходиться на межі бідності, решта – так званий середній клас і лише невеликий відсоток «багатих». З цього випливає, що запобіжний захід у вигляді застави буде застосовуватись в переважній більшості до «багатих» та частини населення середнього класу, що по відношенню до решти населення є несправедливо та дискримінує їх у можливості на такий запобіжний захід.

2. Ймовірність негативних наслідків застосування інституту угод в кримінальному провадженні.

Як зазначено в підрозділі «Плюси КПК» цієї статті відповідно до Кримінального процесуального кодексу України у кримінальному провадженні можуть бути укладені угоди про примирення між потерпілим та підозрюваним чи обвинуваченим, між прокурором та підозрюваним про визнання винуватості. Інститут угод в кримінальному провадженні існує практично в усіх європейських країнах, підозрюваний визнає свою вину, а йому призначають менш суворе покарання в залежності від ступеня суспільної небезпечності вчинюваного ним діяння. Але, враховуючи менталітет нашого населення та непоодинокі випадки прояву свавілля з боку працівників правоохоронних органів, існує досить великий ризик того, що таку угоду може бути укладено незаконно, і як наслідок невинну особу притягнуть до кримінальної відповідальності.

3. Звуження кола осіб, які можуть бути захисниками у кримінальному провадженні.

Відповідно до ч.ч. 1, 2 ст. 45 Кримінального процесуального кодексу України захисником є адвокат, який здійснює захист підозрюваного, обвину-

ваченого, засудженого, виправданого, особи, стосовно якої передбачається застосування примусових заходів медичного чи виховного характеру або вирішувалося питання про їх застосування, а також особи, стосовно яких передбачається розгляд питання про видачу іноземній державі (екстрадицію). Захисником не може бути адвокат, відомості про якого не внесено до Єдиного реєстру адвокатів України. Але якщо проаналізувати Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням громадянина Солдатова Геннадія Івановича щодо офіційного тлумачення положень ст. 59 Конституції України, ст. 44 Кримінально-процесуального кодексу України, ст.ст. 268, 271 Кодексу України про адміністративні правопорушення (справа про право вільного вибору захисника) від 16 листопада 2000 р. [4, с. 30; 7], то можна зробити висновок, що нова норма порушує конституційні права особи на вільний вибір захисника своїх прав, оскільки згідно нового КПК захисником вже не може бути будь-який інший фахівець в галузі права, або скажімо, родич або член сім'ї підозрюваного або обвинуваченого.

4. Відсутність окремої статті, яка б чітко регламентувала повноваження адвоката в кримінальному провадженні.

У параграфі 3 гл. 3 Кримінального процесуального кодексу України, який має назву «Сторона захисту» відсутня окрема стаття, яка регулює повноваження захисника. Так, відповідно до ч. 4 ст. 58 КПК України 2012 року захисник користується процесуальними правами підозрюваного, обвинуваченого, захист якого він здійснює [4, с. 31] та ч. 4 ст. 58 цього ж Кодексу представник користується процесуальними правами потерпілого, інтереси якого він представляє [4, с. 38]. Оскільки захисник користується кримінально-процесуальними правами потерпілого, підозрюваного чи обвинуваченого, то наслідком цього може бути часткова втрата процесуальної самостійності захисником. Прикладом може слугувати те, що адвокат не має права суперечити волі свого підзахисного, який має право відкликати свою або подану захисником касаційну скаргу, і навпаки, захисник немає права без згоди підзахисного відкликати подану ним касаційну скаргу.

5. Недоліки інституту суду присяжних в кримінальному провадженні.

Можна говорити про те, що в реальному житті інститут суду присяжних носить досить обмежений характер тому, що випадки, коли такі судді будуть виступати суб'єктами кримінального провадження є вкрай рідкими. Згідно із ч. 3 ст. 31 Кримінального процесуального кодексу України суд присяжних може розглядати справи про злочини, за вчинення яких передбачено довічне позбавлення волі [4, с. 17]. Чинний Кримінальний кодекс України містить всього 11 таких злочинів, а саме:

- посягання на життя державного чи громадського діяча (ст. 112 КК України);
- умисне вбивство за кваліфікуючих ознак (ч. 2 ст. 115 КК України);
- терористичний акт, що призвів до загибелі людини (ч. 3 ст. 258 КК України);

– посягання на життя працівника правоохоронного органу, члена громадського формування з охорони громадського порядку і державного кордону або військовослужбовця (ст. 348 КК України);

– посягання на життя судді, народного засідателя чи присяжного у зв'язку з їх діяльністю, пов'язаною із здійсненням правосуддя (ст. 379 КК України);

– посягання на життя захисника чи представника особи у зв'язку з діяльністю, що пов'язана з наданням правової допомоги (ст. 400 КК України);

– опір начальникові або примушування його до порушення службових обов'язків, пов'язане з умисним вбивством начальника або іншої особи, яка виконує обов'язки з військової служби (ч. 4 ст. 404 КК України);

– порушення законів та звичаїв війни, поєднані з умисним вбивством (ч. 2 ст. 438 КК України);

– застосування зброї масового знищення, якщо воно спричинило загибель людей або інші тяжкі наслідки (ч. 2 ст. 439 КК України);

– геноцид (ч. 1 ст. 442 КК України);

– посягання на життя представника іноземної держави (ст. 443 КК України) [6; 14, с. 3-4]. З цього випливає, що суд присяжних буде застосовуватись в кримінальному провадженні не часто.

Варто також зазначити, що суд присяжних за новим КПК не має класичного «американського» виду, замість 12 присяжних засідателів і одного професійного судді, головуючого на засіданні є 5 осіб: 2 професійних судді і три присяжних засідателів, де один із професійних суддів є головуючим. Тому вкрай складно сказати чи буде ефективно працювати інститут суду присяжних в кримінальному провадженні.

Висновки. Як ми бачимо з вищенаведеного, новий Кримінальний процесуальний кодекс України – це однозначно прогресивний нормативно-правовий документ, не зважаючи на ті недоліки, що в ньому мають місце. В цьому документі закріплено завдання кримінального провадження на тлі європейських стандартів, про що йдеться в ст. 2 цього Закону, а також досить детально розкрито засади кримінального провадження, що визначають сутність, зміст і направленість діяльності суб'єктів кримінального провадження, спосіб і процесуальну форму їх діяльності та здійснення правосуддя, створюють систему гарантій встановлення істини, захисту прав і свобод людини та забезпечення справедливості правосуддя, засади від яких не відступають, а їх порушення веде до скасування вироку та інших прийнятих за таких умов рішень у справі [15].

На підставі цього, можна зробити висновок, що Кримінальний процесуальний кодекс України 2012 року забезпечує бізнесу безумовно кращі умови, ніж ті, які призвели до відпливу капіталів з України.

На сам кінець, варто зазначити, що для того, щоб правоохоронна система запрацювала відповідно до нового закону якнайефективніше та найгуманніше – потрібно замінити кадри. Як приклад, візьмемо досвід Грузії, де відбулася заміна сталих на протязі багатьох років кадрів у правоохоронній системі на молодь, покоління 80-х; відсутність у них і близьких родичів досвіду роботи в правоохоронній системі був головним критерієм відбору [13].

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 7 липня 2010 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 41-42, № 43, № 44-45. – Ст. 529.
2. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 5 липня 2012 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 5076-VI.
3. Про Державний бюджет України на 2012 рік: Закон України від 22 грудня 2011 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 34-35. – Ст. 414.
4. Кримінальний процесуальний кодекс України, Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Кримінального процесуального кодексу України»: чинне законодавство з 20 листопада 2012 року: (ОФІЦ. ТЕКСТ) – К. : Паливода А.В., 2012. 382 с. – (Кодекси України).
5. Кримінально-процесуальний кодекс України: чинне законодавство зі змінами та доповненнями станом на 5 квітня 2011 р. (ОФІЦ. ТЕКСТ) – К.: Паливода А.В., 2011. – 248 с. – (Кодекси України).
6. Кримінальний кодекс України: чинне законодавство зі змінами та доповненнями станом на 28 серпня 2012 р. (ОФІЦ. ТЕКСТ) – К. : Паливода А.В., 2012. – 216 с. – (Кодекси України).
7. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням громадянина Солдатова Геннадія Івановича щодо офіційного тлумачення положень ст. 59 Конституції України, ст. 44 Кримінально-процесуального кодексу України, ст.ст. 268, 271 Кодексу України про адміністративні правопорушення (справа про право вільного вибору захисника): Рішення Конституційного Суду України від 16 листопада 2000 р. – № 13-рп/2000. – Справа № 1-17/2000.
8. *Юрчишин В.* Новели правового регулювання кримінально-процесуальної діяльності / В. Юрчишин // Юридична наука. – 2012. – № 6. – С. 83.
9. *Рогатюк А.* Імовірність у кримінальному процесі / А. Рогатюк // Вісник прокуратури. – 2012. – № 4-5 – С. 115.
10. *Коваль П.* Новий КПК України – крок до європейських стандартів / П. Коваль // Вісник прокуратури. – 2012. – № 6 – С. 80-86.
11. *Перепилиця С.* До питання збільшення кількості складів злочинів, провадження у яких здійснюється у формі приватного обвинувачення, за Проектом нового Кримінального процесуального кодексу України. / С. Перепилиця // Право і Безпека. – 2012, 1. – № 1.
12. *Кім. Ю.* КПК: плюси і мінуси. / Ю. Кім // газета «Закон і бізнес» – 21.04. – 27.04. 2012 – № 17.
13. *Стоянов А.* Новий КПК: плюси і мінуси. / А. Стоянов // газета «Дзеркало тижня. Україна». – 20.04.2012 - № 15.
14. *Тугай В.* Суд присяжних – об'єктивна необхідність или законодательная ошибка. / В. Тугай // Аналитическое издание: «Юрист и закон». – 21.02.2012 – № 10(97).
15. Тема № 3. Засади (принципи) кримінального провадження (процесу). Авторський курс лекцій кандидата юридичних наук, доцента, доцента кафедри кримінального права та процесу ВНЗ «Національна академія управління» М.І. Карпенка.
16. [Електронний ресурс]/ Режим доступу: http://www.novostimira.com.ua/povunp_18964.html
17. Експерти не вірять, що новий КПК покращить ситуацію у кримінальному судочинстві [Електронний ресурс]/ Режим доступу: <http://tyzhden.ua/Politics/47159>

18. 13.04.2012 р. 13:00. Новий КПК: домашній арешт, але дорогий адвокат [Електронний ресурс]/ Режим доступу: <http://news.finance.ua/ua/~2/130/all/2012/04/13/276120>

19. Експертна рада: кому допоможе новий КПК? [Електронний ресурс]/ Режим доступу: <http://news.finance.ua/ua/~2/0/all/2012/04/13/276075>

20. Новий КПК та адвокат: знайти спільну мову [Електронний ресурс]/ Режим доступу: <http://www.yurincom.com/ua/consultation/faq/?id=10636>

Карпенко М.І., Самойлов М.В. Реформування кримінальної юстиції: плюси та мінуси

У статті на підставі проведеного порівняння норм Кримінально-процесуального кодексу України 1960 р. з нормами Кримінального процесуального кодексу України 2012 р. здійснено аналіз цих двох нормативно-правових актів та визначено ряд плюсів та мінусів нового Закону.

Ключові слова: реформування, плюси та мінуси, кримінальна юстиція, Кримінальний процесуальний кодекс України, Кримінально-процесуальний кодекс України.

Карпенко Н.И., Самойлов Н.В. Реформирование уголовной юстиции: плюсы и минусы

В статье на основании проведенного сравнения норм Уголовно-процессуального кодекса Украины 1960 г. с нормами Уголовного процессуального кодекса Украины 2012 г. осуществлен анализ этих двух нормативно-правовых актов и определен ряд плюсов и минусов нового Закона.

Ключевые слова: реформирование, плюсы и минусы, уголовная юстиция, Уголовный процессуальный кодекс Украины, Уголовно-процессуальный кодекс Украины.

Karpenko M.I., Samoilo V. Criminal justice reform: pros and cons

Based on the comparative analysis, the article investigates the norms of the Criminal Procedure Code of Ukraine 1960 against the provisions of the Criminal Procedure Code of Ukraine 2012, identifying the pros and cons of the new Law.

Keywords: reform, pros and cons, criminal justice, Criminal Procedure Code of Ukraine 2012, Criminal Procedure Code of Ukraine 1960.

Стаття надійшла до редакції 07.11.2012.